



Wat zegt de wet over illegale drugs?

Het is hier niet mogelijk om alle details van de drugwet en al haar bepalingen uit de doeken te doen. We gaan voor een algemene kennismaking met de huidige drugwet. Je mag je ook niet blindstaren op de letter van de wet. De toepassing ervan hangt voor een groot stuk af van de concrete situatie.

Wie de wetgeving wil raadplegen, kan dit op verschillende manieren.

De [VAD-bibliotheek](#) stelde een online databank samen met onder meer referenties van de belangrijkste Belgische wetteksten vanaf 1851.

De [nieuwe drugwetgeving](#) werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 2 juni 2003. Behalve de wetswijzigingen vind je er het bijbehorend Koninklijk Besluit en de Ministeriële Richtlijn over het vervolgingsbeleid.

Wetteksten die werden gepubliceerd vanaf 1997 kunnen full text worden geraadpleegd via de [Wetgevingsindex](#) van het Ministerie van Justitie.

De [European Legal Database on Drugs \(ELDD\)](#) bevat overzichten van de wetgeving in Europese landen.

Wijziging van de wet op de verdovende middelen in 2003

In juni 2003 is de wet op de verdovende middelen (die dateert van 1921) gewijzigd. Er wordt nu een onderscheid gemaakt tussen cannabis en andere illegale drugs (cocaïne, heroïne, XTC, speed, ...). Toch blijft cannabis een illegaal product. Aan cannabisbezit en/of -gebruik kan altijd een straf vasthangen.

Om de wet te kunnen uitvoeren werden een Koninklijk Besluit (KB) en een Ministeriële Richtlijn uitgevaardigd. Het KB bepaalt de verschillende categorieën van inbreuken. De Ministeriële Richtlijn beschrijft het vervolgingsbeleid op het vlak van bezit en verkoop van illegale drugs.

Let wel: strafrechtspraak houdt altijd rekening met elk individueel geval. Een parketmagistraat kan dus afwijken van de Ministeriële Richtlijn, indien daar een gegronde reden voor is. Op 21 oktober 2004 vernietigde het Arbitragehof artikel 16 van de nieuwe drugwet. Aanleiding daartoe was het ontbreken van een concrete invulling van een 'gebruikshoeveelheid van cannabis' en de vage omschrijving van de concepten 'problematisch gebruik' en 'maatschappelijke overlast'. Die creëerden volgens het Arbitragehof rechtsonzekerheid voor de burger.

Op 31 januari 2005 en 21 december 2015 verschenen nieuwe Gemeenschappelijke Richtlijnen die een voorlopig antwoord boden op de vernietiging van artikel 16. Op 26 september 2017 verscheen een nieuw Koninklijk Besluit (het KB 6/9/2017). Dit KB geeft opnieuw invulling aan het begrip maatschappelijke overlast. Daarnaast werd met dit laatste KB de zogenaamde generieke wetgeving ingevoerd. Deze generieke wet zorgt ervoor dat nieuwe drugs niet steeds opnieuw moeten worden verboden door de wetgever alvorens ze illegaal zijn. De wet somt een aantal chemische basisstructuren op die verboden worden, alle daarop voortbouwende structuren zijn eveneens verboden..

De wet maakt onderscheid tussen

- Minderjarigen die illegale drugs bezitten en/of gebruiken
- Meerderjarigen die cannabis bezitten en/of gebruiken
- Meerderjarigen die andere illegale drugs dan cannabis bezitten en/of gebruiken

Wat zegt de wet over minderjarigen die illegale drugs bezitten en/of gebruiken?

Voor minderjarigen (jonger dan achttien jaar) is bezit en gebruik van zowel cannabis als van andere illegale drugs in alle omstandigheden verboden. Wanneer een minderjarige betraapt wordt met drugs, maakt de politie een PV op en bezorgt dit aan het parket. Ook de ouders worden verwittigd.

Bij het parket wordt beslist wat er met het dossier gebeurt. Er zijn verschillende mogelijkheden:

- **WAARSCHUWINGSOPROEPING**
Als de feiten niet ernstig genoeg zijn om de jongere voor de jeugdrechter te brengen en men toch een duidelijk signaal wil geven dat de feiten niet gedoogd worden, kan het parket de jongere een waarschuwingsbrief sturen of worden de jongere en zijn ouders opgeroepen.
- **BEMIDDELINGSVOORSTEL**
Dit is een overleg tussen de minderjarige, zijn ouders en het slachtoffer, met een neutrale bemiddelaar erbij. Het herstel kan symbolisch of in natura. Omdat er een slachtoffer moet zijn, komt dit niet zo vaak voor bij drugsmisdrijven.
- **OUDERSTAGE VOORSTELLEN**
Wanneer de ouders duidelijk nalatig en onverschillig zijn ten aanzien van het delinquent gedrag van hun kind, kan hen een ouderstage voorgesteld worden.
- **SEPONERING (het dossier klasseren zonder gevolg)**
 - Met waarschuwingsbrief;
 - Met doorverwijzing naar een vrijwillige hulpverlening;
 - Zonder meer.

De minderjarige is niet verplicht om in te gaan op de voorstellen van het parket en kan er de voorkeur aan geven om zijn zaak door een rechter te laten beoordelen. Als het parket zelf wil overgaan tot vervolging, moet het dossier voldoende aanwijzingen van schuld bevatten.

In een eerste fase zal de jeugdrechter kunnen gevraagd worden om een voorlopige maatregel van behoeding, bewaring en onderzoek te nemen.

Volgende voorlopige maatregelen kunnen worden genomen:

- Maatschappelijk onderzoek naar de persoonlijkheid van de jongere, eventueel in combinatie met maximum dertig uren gemeenschapsdienst;
- Bemiddelingsvoorstel; zie hoger
- Behoud in leefomgeving met ondertoezichtstelling van de sociale dienst of met voorwaarden;
- Plaatsing in pleeggezin, private voorziening, open of gesloten gemeenschapsinstelling, federaal detentiecentrum.

Als de parketmagistraat van mening is dat er voldoende aanwijzingen zijn in het dossier en dat de zaak voldoende ernstig is, op basis van de observaties tijdens de voorlopige maatregel, zal hij in een tweede fase van de procedure de jongere (en zijn ouders) ten gronde dagvaarden voor de jeugdrechtbank. Zoniet zal hij seponeren. In dat geval houdt de voorlopige maatregel op en wordt het dossier gesloten.

Wanneer het parket wel degelijk ten gronde dagvaardt, kan de jeugdrechtbank één van de volgende jeugdbeschermingsmaatregelen nemen, met een wettelijk vastgelegde volgorde van voorkeur:

1. **Voorstel herstelrechtelijk aanbod**
Het herstelrechtelijk aanbod bestaat uit herstelbemiddeling (zie hoger) of herstelgericht groepsoverleg (hergo). Dit laatste is overleg tussen het slachtoffer, de jongere en de andere personen die hen ondersteunen, samen met een onafhankelijk bemiddelaar. Er wordt getracht tot afspraken te komen die voor alle betrokkenen aanvaardbaar zijn en die tot doel hebben de gevolgen van het gepleegde feit te herstellen.
2. **Geschreven project**
In een geschreven project verwoordt de jongere welke verbintenissen hij wil opnemen om het misdrijf 'goed te maken'.
3. **Ambulante maatregelen (de jongere blijft in zijn oorspronkelijke leefomgeving)**
 - berisping: dit is een vermaning door de jeugdrechtbank, waarna het dossier afgesloten wordt;
 - ondertoezichtstelling: de sociale dienst van de jeugdrechtbank krijgt de opdracht om de evolutie van de jongere verder op te volgen;
 - intensieve educatieve begeleiding;
 - prestatie van opvoedkundige aard en van algemeen nut, maximum 150 uren (ook gekend als gemeenschapsdienst); als deze naar behoren wordt uitgevoerd, wordt het dossier afgesloten;
 - volgen van een ambulante behandeling bij een psychologische of psychiatrische dienst, bij een dienst voor seksuele opvoeding of bij een dienst die deskundig is op het gebied van alcohol- of drugsverslaving.
4. **Plaatsing in pleeggezin, private voorziening, open gemeenschapsinstelling**
5. **Plaatsing in een gesloten afdeling van de gemeenschapsinstelling of Everberg**

Deze maatregelen kunnen steeds worden gewijzigd, ingetrokken of verlengd, met bepaalde beperkingen wat betreft plaatsing in gesloten voorzieningen, en met uitzondering van de berisping en de gemeenschapsdienst, die 'aflopende' maatregelen zijn.

Uitzonderlijk kan de minderjarige, vanaf zestien jaar, uit handen worden gegeven. Dit betekent dat hij ofwel verwezen wordt naar een bijzondere kamer van de jeugdrechtbank, die het volwassen strafrecht mag toepassen, ofwel naar het hof van assisen, dat dan ook het strafrecht toepast.

Een levenslange gevangenisstraf kan nochtans niet voor feiten gepleegd tijdens de minderjarigheid.

Wat zegt de wet over meerderjarigen die cannabis bezitten en/of gebruiken?

Sinds de wetwijziging van 2003 wordt er voor meerderjarigen een onderscheid gemaakt tussen cannabis en andere illegale drugs.

Wanneer een meerderjarige in het bezit is van een kleine hoeveelheid cannabis voor persoonlijk gebruik, zal er - bij vaststelling van bezit - een vereenvoudigd procesverbaal worden opgesteld, waarin onder andere worden opgenomen:

- Plaats en datum van de feiten;
- Aard van de feiten (type en hoeveelheid van het product);
- Volledige identiteit van de dader;
- Samenvatting van zijn versie van de feiten.

Verder wordt men nog eens herinnerd aan de norm: cannabis is verboden.
Cannabisbezit voor persoonlijk gebruik houdt in:

- Maximum hoeveelheid van drie gram;
- Eén geteelde plant.

In volgende gevallen wordt er wel een procesverbaal opgemaakt:

1. Als er verzwarende omstandigheden zijn, namelijk:

- Misdrijven gepleegd ten aanzien van minderjarigen, waaronder: cannabisgebruik of -verhandeling in aanwezigheid van minderjarigen;
- minderjarigen aanzetten tot cannabisbezit of -gebruik;
- Lid zijn van een 'vereniging' die drugs levert;
- Door cannabisgebruik bij anderen een ongeneeselijke ziekte, blijvende arbeidsongeschiktheid, verlies van een orgaan, zware verminking of de dood veroorzaken.

2. Als de openbare orde verstoord wordt:

- Bezit in een strafinrichting of instelling voor jeugdbescherming;
- Bezit in een onderwijs- of gelijkaardige instelling of in hun onmiddellijke omgeving. Dit zijn plaatsen waar leerlingen zich verzamelen of elkaar ontmoeten (bijvoorbeeld) halte openbaar vervoer of park in de nabijheid van een school);
- Bezit in een openbare plaats of een plaats die toegankelijk is voor het publiek (bijvoorbeeld een ziekenhuis).

De procureur zal rekening houden met lokale omstandigheden en kan een bijzondere richtlijn verspreiden naar aanleiding van massabijeenkomsten (bijvoorbeeld een festival).
Volgende zaken waren geen onderwerp van de wetswijziging. Ze waren al verboden en blijven verboden:

- Cannabis verkopen of gratis uitdelen (dealen).
- Rijden onder invloed van cannabis.

In al deze gevallen stelt de politie een procesverbaal op en bezorgt dit aan het parket. De nieuwe wet van juni 2003 legt de klemtoon op hulpverlening en niet op bestraffing.
Het parket beschikt over volgende mogelijkheden:

- Seponering:
de zaak wordt zonder gevolg geklasseerd en er volgt voorlopig geen doorverwijzing naar de rechtbank. Men krijgt wel een waarschuwing van de politie en wordt eventueel doorverwezen naar gespecialiseerde hulpverlening.
- Minnelijke schikking:
men betaalt op vraag van het parket een bepaalde geldsom, waardoor men niet voor de rechtbank moet verschijnen. Door de betaling vervalt de strafvordering. Er is geen vervolging meer mogelijk voor dat feit en er komt dan ook niets op het strafblad van de betrokkene.
- Praetoriaanse probatie:
het dossier wordt zonder gevolg geklasseerd mits men aan bepaalde voorwaarden voldoet (bijvoorbeeld een centrum voor hulpverlening opzoeken). Als men aan de voorwaarden voldoet, blijft de zaak in principe zonder gevolg. Wanneer men de voorwaarden niet naleeft, is het mogelijk dat men alsnog voor de rechter moet verschijnen.
- Doorverwijzing naar de correctionele rechtbank:
de correctionele rechtbank blijft bevoegd voor de bestraffing van cannabisbezit voor persoonlijk gebruik, ook al is sinds de wetswijziging de correctionele straf vervangen door een minder zware politionele straf (gelijklopend met de straffen voorzien in de wet op de betuugeling van dronkenschap).

Er worden vier categorieën straffen onderscheiden¹:

1. Geldboete van 15 tot 25 euro voor een eerste overtreding;
2. Geldboete van 26 tot 50 euro in geval van herhaling binnen een jaar na de eerste overtreding;
3. Gevangenisstraf van acht dagen tot één maand en een geldboete van 50 tot 100 euro in geval van een nieuwe herhaling binnen een jaar na de tweede veroordeling;
4. Gevangenisstraf van drie maanden tot een jaar en/of een geldboete van 1.000 tot 100.000 euro bij openbare overlast.

Gaat cannabisbezit gepaard met verzwarende omstandigheden, dan blijven de bepalingen van de wet van 24 februari 1921 volledig van toepassing: geldboete en/of gevangenisstraf.

Bij invoer, vervaardiging, vervoer en aanschaf van cannabis niet voor persoonlijk gebruik geldt nu een strafverzwaring: de rechtbank moet steeds een geldboete én een gevangenisstraf uitspreken, terwijl vroeger in bepaalde gevallen enkel een geldboete of een gevangenisstraf uitgesproken werd.

Wat zegt de wet over meerderjarigen die andere illegale drugs dan cannabis bezitten en/of gebruiken?

Voor het bezit en/of het gebruik van andere illegale drugs dan cannabis wordt er altijd een procesverbaal opgemaakt en doorgestuurd naar het parket.

Bij het parket kan de procureur dezelfde maatregelen treffen als diegene die hier beschreven staan voor cannabisbezit en/of -gebruik, namelijk seponering, minnelijke schikking, pretoriaanse probatie en doorverwijzing naar de correctionele rechtbank.

De klemtoon ligt op hulpverlening en niet op bestraffing.

Als de zaak door het parket toch wordt doorverwezen naar de correctionele rechtbank, is er wél een verschil: waar er voor cannabis minder zware politionele straffen mogelijk zijn, gelden voor andere illegale drugs enkel de correctionele straffen uit de wet van 24 februari 1921.

De correctionele rechtbank kan volgende maatregelen nemen:

De algemene regel is dat men voor drugzaken een gevangenisstraf tussen drie maanden en vijf jaar en een geldboete tussen 1.000 en 100.000 euro kan krijgen (vermenigvuldigd met acht, in werkelijkheid dus van 8.000 tot 800.000 euro). De wet bepaalt dus een minimum- en een maximumstraf, waartussen de rechter de straf kan bepalen. Zo kan de straf aangepast worden aan de situatie van de persoon en aan de gepleegde feiten. De rechtbank kan rekening houden met verzwarende omstandigheden. Wanneer er daarentegen verzachtende omstandigheden zijn, kan de rechtbank een lichtere straf uitspreken. Ze kan bijvoorbeeld een deel van de gevangenisstraf of boete voorwaardelijk uitspreken. Bijvoorbeeld: van een geldboete van 8.000 euro moet men slechts 800 euro betalen. Zolang men gedurende een opgelegde proefperiode (maximum vijf jaar) op het rechte pad blijft, moet men de rest van de boete niet betalen.

Naast een gevangenisstraf en een geldboete, kan de rechtbank ook alle zaken die verband houden met de gepleegde inbreuk en die in beslag genomen werden, verbeurd verklaren. De drugwetgeving maakt dit ook mogelijk wanneer ze geen eigendom zijn van de betichte. Bijvoorbeeld: de auto van een vriend waarmee drugs vervoerd werden, of geld dat verdiend werd met dealen.

¹ Noot: alle bedragen moeten in realiteit vermenigvuldigd worden met acht.

De rechtbank kan de straf eveneens opschorten of uitstellen, al dan niet onder bepaalde voorwaarden. Indien er voorwaarden worden opgelegd spreken we van probatie-opschorting of probatie-uitstel. Bij probatie-opschorting wordt geen straf uitgesproken zolang men zich aan de voorwaarden houdt; bij probatie-uitstel wordt er wel een straf uitgesproken, maar wordt ze niet uitgevoerd als men de voorwaarden naleeft. Bij probatie-opschorting komt er geen vermelding op het strafblad, bij een probatie-uitstel komt de veroordeling er wel op te staan. De voorwaarden kunnen bijvoorbeeld zijn: geregeld een centrum voor hulpverlening opzoeken, niet omgaan met druggebruikers, geen alcohol en andere drugs gebruiken, een vormingscursus over drugs volgen.

De rechter heeft ook de mogelijkheid om een 'autonome werkstraf' op te leggen. Dit is een straf waarbij men verplicht wordt om een aantal uren te werken ten bate van de gemeenschap.

Na de uitspraak door de rechter is het de probatiecommissie die er samen met de justitieassistent op toeziet dat men de opgelegde voorwaarden naleeft of de werkstraf uitvoert. Houdt men zich niet aan de voorwaarden, dan kan de probatiecommissie aan het parket vragen om de zaak opnieuw voor de rechtbank te brengen. De rechtbank kan de betrokkene dan tot een effectieve straf/boete veroordelen of opnieuw een probatiemaatregel opleggen met aangepaste voorwaarden.

Belangrijk om weten is dat probatiemaatregelen veel gebruikt worden bij inbreuken op de drugwet. Deze gunst kan aan druggebruikers steeds toegekend worden, ook al voldoen ze normaal niet aan de wettelijke voorwaarden.

Wat gebeurt er wanneer iemand met illegale drugs betrapt wordt?

Als iemand met drugs betrapt wordt, moet de politie altijd een procesverbaal (PV) opstellen. Het PV beschrijft wat er werd vastgesteld. Tegelijk zal de politie vragen een verklaring af te leggen. Men zal de betrokkene meestal ook fouilleren en eventueel een huiszoeking met toestemming uitvoeren. De gevonden drugs worden in beslag genomen. Het PV wordt nadien doorgestuurd naar het parket.

Normaal wordt men direct terug vrijgelaten, maar wanneer het gaat om zware feiten verwittigt de politie onmiddellijk het parket. Daar beslist de substituut van dienst om:

- de persoon toch vrij te laten en eventueel aan de politie bijkomende onderzoeksoopdrachten te geven: de substituut laat bijvoorbeeld beslag leggen op de auto waarmee de drugs vervoerd werden of op geld dat werd verdiend met drughandel;
- de persoon 'ter beschikking te stellen'. In dat geval moet de onderzoeksrechter binnen 48 uur na de aanhouding door de politie beslissen of de betrokkene aangehouden blijft. Ofwel komt men dus na 48 uur vrij, ofwel blijft men aangehouden en in dat geval wordt men in voorlopige hechtenis genomen. Die voorlopige hechtenis kan door de onderzoeksrechter, de raadkamer of de kamer van inbeschuldigingstelling opgeschort worden onder bepaalde voorwaarden, bijvoorbeeld het volgen van een begeleiding voor het drugprobleem. Dit systeem heet 'vrijheid onder voorwaarden' (VOV). Men wordt in eerste instantie vrijgelaten voor drie maanden, die termijn kan telkens met drie maanden verlengd worden. Meestal zal een justitieassistent aangeduid worden om erop toe te zien of men de voorwaarden naleeft. Doet men dat niet, dan kan men onmiddellijk terug aangehouden worden.

Nadat de politie en het parket het onderzoek hebben afgerond, wordt beslist of de betrokkene al dan niet vervolgd wordt.

Wat kan/mag de politie doen bij (vermoeden van) inbreuken op de drugwet?

Mag de politie fouilleren?

De wet zegt duidelijk wat wel en wat niet mag bij fouillering.

Er bestaan verschillende soorten fouillering. De volgende komen het vaakst voor:

- **DE VEILIGHEIDSFUILLERING:**
een oppervlakkige en vluchtige betasting van lichaam en kleding en controle van de bagage. Bij een veiligheidsfouillering mag men niet langer dan één uur opgehouden worden. Zo'n fouillering kan:
 - als er bij een identiteitscontrole aanwijzingen zijn dat iemand een wapen of ander gevaarlijk voorwerp op zak heeft;
 - als er gevaar is voor de openbare orde (bijvoorbeeld bij een voetbalwedstrijd, een festival of in een rechtszaal);
 - als iemand aangehouden wordt.
- **DE MEER GRONDIGE GERECHTELIJKE FOUILLERING:**
Dit kan als men gerechtelijk aangehouden is of als men bewijsmateriaal van een misdrijf op zak zou kunnen hebben.
- **DE FOUILLERING OP HET LICHAAM:**
Dat kan enkel als iemand in de cel wordt opgesloten. De bedoeling is voorwerpen of stoffen te zoeken die gevaarlijk zijn voor de persoon zelf, voor anderen of die de betrokkene zouden kunnen helpen bij een ontsnapping.

Mag de politie een huiszoeking doen?

Er zijn verschillende soorten huiszoekingen:

- **DE HUISZOEKING MET TOESTEMMING:**
dat betekent dat men als bewoner van de woning de schriftelijke toestemming geeft aan de politiedienst om de woning te betreden. Pas nadat men die toestemming heeft ondertekend, kan de politie met de eigenlijke huiszoeking beginnen. Vanaf dat ogenblik kan men de woning doorzoeken en alles wat als bewijsmateriaal kan dienen, in beslag nemen. Aangezien men zelf de toestemming geeft, kan zo'n huiszoeking dag en nacht gebeuren. Hoewel men het recht heeft om de huiszoeking te weigeren, zal dat in de praktijk niet echt goed overkomen. Het kan de politie de indruk geven dat men iets te verbergen heeft. In dat geval zal ze proberen zo snel mogelijk een huiszoeking met een bevel van de onderzoeksrechter uit te voeren.
- **DE HUISZOEKING OP BEVEL VAN DE ONDERZOEKSRECHTER:**
zo'n bevel betekent dat, ondanks het eventuele verzet van de bewoner, de huiszoeking toch mag plaatsvinden. Als er niemand thuis is, mag de politie een slotenmaker oproepen. Een huiszoeking op bevel kan enkel tussen vijf uur 's ochtends en negen uur 's avonds. Bij een huiszoeking op bevel kan de politie enkel zaken in beslag nemen die verband houden met het misdrijf waarvoor het bevel werd afgeleverd. Bijvoorbeeld: de onderzoeksrechter geeft een huiszoekingsbevel voor inbreuken op de drugwetgeving. De politie mag dan enkel zaken opsporen die daarmee te maken hebben. Ze mag bijvoorbeeld niet op zoek gaan naar gestolen voorwerpen. Als de politie tijdens de huiszoeking bij toeval gestolen voorwerpen zou vinden, dan moet ze daarvan een nieuw procesverbaal opmaken.
- **DE HUISZOEKING OP GROND VAN ARTIKEL 6 BIS VAN DE DRUGWET:**
dit artikel bepaalt dat de politie te allen tijde (dus ook 's nachts) zonder toestemming van de bewoner mag binnengaan in plaatsen waarvan ze ernstige vermoedens heeft dat er drugs opgeslagen liggen of dat er drugs vervaardigd, bereid, bewaard, verkocht, afgeleverd of afgestaan worden. Vooral de politie zich op artikel 6 bis beroept zal ze al heel wat informatie hebben verzameld door verklaringen van personen en door de plaats of de woning in de gaten te houden.

Mag de politie een bloedstaal of urinestaal vragen?

Opgelet: op dit vlak verschilt de algemene drugwetgeving van de [verkeerswet!](#) Het nemen van een urinestaal is in het kader van de drugwetgeving niet wettelijk geregeld en komt ook niet zoveel voor. Indien men een urinestaal wil nemen, kan dit enkel mits voorafgaandelijke en schriftelijke toestemming.

Urinestalen worden bijvoorbeeld wel eens genomen bij controles in dancings. De politie zal de betrokkenen dan op voorhand een schriftelijke toestemming laten ondertekenen. In principe kan men de urinetest weigeren, maar in realiteit kan dat natuurlijk overkomen alsof men iets te verbergen heeft.

Een positief urinestaal is enkel een bewijs dat iemand recent drugs gebruikt heeft. Op basis daarvan alleen zal men iemand meestal niet kunnen vervolgen. Daarvoor moet men kunnen bewijzen dat de persoon drugs in bezit heeft. Het kan voor het parket echter wel een aanleiding zijn om iemand van nabij te volgen en zo nodig door te verwijzen naar de hulpverlening.

Ook het nemen van een bloedstaal is in het kader van de drugwetgeving niet wettelijk geregeld. Het komt ook weinig voor. Indien men het toch zou willen doen, kan alleen een geneesheer dit uitvoeren.

Wat zegt de wet over ouders?

Moeten ouders mee opdraaien?

Zolang het gaat om minderjarige kinderen, zijn ouders burgerrechtelijk aansprakelijk. Zij moeten dus instaan voor de schade die door hun minderjarige kinderen veroorzaakt wordt. Sommige druggebruikende jongeren stelen om drugs te kunnen betalen. Anderen plegen geweld terwijl ze drugs genomen hebben. Als deze feiten aan het licht komen, kunnen de ouders aangesproken worden om de schade te vergoeden.

Zelfs als de kinderen meerderjarig zijn, kunnen ouders juridische gevolgen ondervinden van hun druggebruik. Volgens de drugwet kan alles wat gebruikt werd bij een misdrijf (bijvoorbeeld de auto van vader) in beslag genomen worden en eventueel openbaar verkocht worden, ook al is de dader niet de eigenaar ervan. Bovendien kan, indien boetes of schulden niet betaald worden, beslag gelegd worden op de inboedel van de ouders.

Dat kan echter enkel als het meerderjarige kind nog thuis gedomicilieerd is en als ouders niet kunnen aantonen (aan de hand van aankoopbewijzen) dat de goederen hun eigendom zijn.

Worden ouders betrokken bij het onderzoek?

Als de kinderen minderjarig zijn, worden de ouders altijd verwittigd. Wanneer het parket tot vervolging beslist, worden zij gedagvaard om samen met hun kind voor de jeugdrechter te verschijnen.

Bij meerderjarigen is het niet vanzelfsprekend dat de ouders bij het onderzoek betrokken worden. Wanneer een meerderjarige door de politie wordt opgepakt kan men, als men dat zelf wil, altijd vragen om de ouders te verwittigen. Indien dit het onderzoek niet kan schaden, zal men dit meestal wel doen. Dat de ouders niet bij het onderzoek betrokken worden, betekent nog niet dat ze van de hele zaak niets zullen afweten. Als een meerderjarige bijvoorbeeld nog thuis woont, kan een brief van het parket in de bus of de politie die thuis aanbelt, al heel wat vragen oproepen.

Colofon

Redactie & Lay-out: VAD

V.U.: P. Van Deun, Vanderlindenstraat 15, 1030 Brussel

© 2018

VAD, Vanderlindenstraat 15, 1030 Brussel

T 02 423 03 33 | F 02 423 03 34 |

vad@vad.be | www.vad.be



VLAAMS EXPERTISECENTRUM
ALCOHOL EN ANDERE DRUGS

